

СКАЖА ВІСНІВ
Рішувати двалим на
не може заложити
вірику за Бср.

„СТОРОЖЕ! ЯКА ПОРА НОЧІ?“
„Нагдохить порамок, та ще ніч“ Іса. 21.

WATCH TOWER Ukrainian Edition

Vol. IV. МІСЯЧНИК № 5

Року Божого 6055 — 1 Мая, (May 1,) 1927

З М І С Т І:

СЛУЖЕННЯ — ПРАЦЯ НОВОГО СОТ.	67
Гловний Слуга	67
Члени	68
Теперішні обовязки	70
Побільшенне праці	70
Будуче видінне	71
„Я ЗНАЮ ВІДКУПИТЕЛЬ МІЙ ЖИВЕ“	72
Стріча Йосифа з братами	75
Йосиф відкриває себе братам	78
Яков приходить до сина Йосифа	79
ВЕЧІР МОЛИТВИ І СЛОВА ДО РОЗВАН.	80

„Став же я неначе на варті і, ст очи мов би на башті, роздумував, що скаже він мені, що відповість на мою жалобу.“ — Аввакум 2:1.

WIDETS

на землі переполох народів у заколоті, як зареве море та філі. І омертвіють люде від страху та дождання того, що прийде на всесвіт [на всіх людей]: сили бо небесні захитаються. . . . Як побачите, що се стається, знайте, що Царство Боже близько. Випростуйтесь і піднімайте голови ваші, радуйтеся бо наблизилось визволення ваше. — Мат. 24:33; Марка 13:29; Лука 21:26.

— СЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ —

СЕЙ ЖУРНАЛ служить головно на се, щоби подавати пояснення св. Письма та поучення з нього; ширити науку Ісуса Христа та допомагати дітям Божим при студіюванні Біблії. Він подає, коли Товариство має свої з'їзди і подає дорогу памомників.

Журнал боронить сеї єдиної і правдивої підстави наші Християни, котру загально всі відкинули, а саме ВІКУП (відкуплення) дорогоцінною кров'ю (смертю) „чоловіка Ісуса Христа, що дав себе на викуп за всіх.“ (1. Петра 1:19; 1. до Тимотея 2:6) Будуючи на сім фундаменті: золото, срібло дорогої каміння-жемчуги слова Божого (1. до Кор. 3:11-25; 2. Петра 1:5-11), дальшою ціллю цього журналу, є, показати, всім яка є спільність тайни, котра була укрита в Бозі . . . , щоби тепер виявилась через Церкву всяка премудрість Божа. — „котра в нихш родах (віках) не була обявлена людським синам, так як тепер є вона обявлена.“ — до Ефесян 3:5-10.

Сей журнал є незалежний від ніяких партій, сект, чи віроісповідань, яких натворили собі люде; а старається кожде своє слово підпорядкувати у всім під Божу волю в Христі, як учить цього св. Письмо. Дятого можемо сміло говорити і розбрати кожде слово, яке голосив Ісус, відповідно до того, як нам Бог уділить своєї мудрости розуміти Його слово. Наше становище не є догматичне, але певне; бо що знаємо се твердимо, маючи сильну віру в Божі обітницї, які є певні. Ми як ті слуги, що виконуємо Його волю, науку Його слова, дби скріпляти люде у ласці Божій і в знанню. Тому не тільки просимо наших читачів, але домагаємось від них, щоби досліджували кожде написане тут слово при помочи неомильного слова Божого, і тому для цього провірення наведемо звичайно голову і стих святих пророків і апостолів.

СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО І ЯСНО УЧИТЬ:

ЩО ПЕРША — се „храм живого Бога,“ се особливо „діло рук Його;“ що будова Його відбувається через цілий євангельський вик.—від часу, як Ісус Христос став Відкупителем світа і угодним каменем свого храму. Через сей храм, як тільки він буде доідецький, Бог ашле благословення на „всіх людей“ і тоді вони будуть мати приступ до Нього.— 1. до Кор. 3:16, 17; до Ефесян 2:29, 31; 1. кн. Мойсея 28:4; до Галат 3:29.

Ато в тім часі увірять в ЖЕРТВУ ХРИСТА ЗА ГРІХ і посвящаться Йому, цього буде Він обісувати, допасовувати і вигладжувати, а скоро буде готовий і доідецький останній з тих „живих каміння“ з „вибраних дорогих,“ тоді великий Учитель-Майстер збере їх разом при першій воскресенню. Тоді ся Церква наповниться Його славом і станеться місцем стрічі між Богом і людьми через шість тисяч літ. — Одкрите 15:5-8.

Підставою наші для Церкви, як і світа, є, що „Ісус Христос з ласки Божої пожив смертв за всіх,“ стався „викупом за всіх“ і, що Він буде правдивим світлом, що просвіщає кожного чоловіка, що приходить на світ“ у „властивім на се часі.“ — до Жидів 2:9; Йоан 1:9; 2. до Тимотея 2:5, 6.

Надією Церкви є, що вона буде такою, яким є її Господь, буде бачити Його таким, яким Він є,“ буде „учасником Божої природи“ і буде мати участь в Його славі, як Його співнаслідники — 1. Йоан 3:2; Йоан 17:24; до Римлян 8:17; 2. Петра 1:4.

В тепершнім часі Церква, святи, має усовершити себе до служби в будучности, має розвинути в собі всяку ласку; бути Божими свідками перед світом і приготувати себе на царів і священників в будучих віках. До Ефес. 4:12; Мат. 24:14; Од. 1:6.

Надія світа лежить в благословеннях, о котрих довідаються і отримають всі люде через Царство Христа. Всі, що схотять бути послужни законам і їх виповняти, отримають з рук свого Відкупителя. прославлені Церкви все те, що Адам утратив, а уперті в злім і непоправні будуть ЗВЕНЦІ. — Діяння Апостолів 3:19-20; Ісаїя 35.

WARTOWA BASHITA

Published by WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY,
18 Concord Street, Brooklyn, N. Y.

Yearly Subscription Price: United States, \$1.00; Canada and
Miscellaneous Foreign, \$1.50.

Entered as second-class matter February 14, 1924, at the postoffice
at Brooklyn, N. Y., under the Act of March 3, 1879.

РЕДАКЦІЙНИЙ КОМІТЕТ: Сей журнал виходить під надзором
комітету в склад котрого входять: J. F. Rutherford,
W. E. Van Amburgh, J. Hemery, R. H. Barber, E. J. Coward.
Кожний артікул уміщений в англійсьім журналі, читає і ула-
вляє найменше трьох братів. Журнал виходить на кількох мовах

Передплата на Вартову Башту на рік вносить в Сполучених
Державах \$1.00; для Канади \$1.50; для Галичини 5 zł.; для
Чехо-Словаччини 30 кор.; для Буковини 100 авіє; для Франції
20 франків; для Бразилії 10 мілярісів; для Аргентини 3 пеза.
Прочеші перекази адресувати тільки так:

Watch Tower, (Скр. Дерт.) 18 Concord St., Brooklyn, N. Y.

Передплату в Сполучених Державах Америки можна послати
моней-ордерами або через Експрес компанію або банківим пе-
реказом. З Канади і прочих країн треба посилати передплату
Міжнародним поштовим переказом.

Увага для передплатників! В нас в такий звичай, що не вспа-
лаємо спеціального повідомлення, що отримано належитість, ані
не повідомляємо, що передплата скінчилась, а тільки зазначаємо
се новіи адреси.

Для Сідних, що не можуть заплатити за наш журнал, а хочуть
Його читати, вислаємо даром, если о се попросять.

Повідаємо братів, що 24, 25 і 26 червня, у Вакав, Саск від-
будеться льокальна конвенція — на яку проситья доколичних
братів.

Повідаємо братів, що в дніи 11, 12, і 13 червня відбудеться
конвенція доколичних братів у домі М. Присажника, у Фі-
шер Бранч, Ман. Канада. Проситья, всіх братів є участь.

УВАГА СТАРОКРАЄВІ БРАТИ:

Всі котрі бажалиби набути Біблії, чи то книжон нашого видан-
ня в старім краю, прошені здаватися на такі адреси, як подасмо:
Адрес на Галичину, на котрій всі наші люде прошені звертатись:
М. Т. Д. В.—Т. Suszko, ul. Piekarska 91. Lwów

Адрес на Чехословаччину
Watch Tower—Ukr. Od. Most-Saras 353 Czecho—Slovakia
Адрес на Румунію:

“Vita”,—Regina Maria 36, Cluj, Roumania.
Адрес на Польшу
M. S. B. P. S., Skrzyńska Pocztaowa 24S., Warszawa, Polska.

* * * * *

ДОРОГА БРАТА Е. ЗАРИЦЬКОГО

Winnipeg, Man.	June	2	Toronto, Ont.	18-20
Gonor, Man.	4, 5	Carnegie, Pa.	27	
Selkirk, Man.	6, 7	Youngstown, O.	28	
St. Norbert, Man.	8	Akron, O.	29	
Winnipeg, Man.	9	Toledo, O.	30	
Fisher Branch, Man.	11, 12, 13	Detroit, Mich.	31	
Kamsack, Man.	15, 16	Detroit, Mich.	Aug. 1	
Yorkton, Sask.	17	Battle Creek, Mich.	2	
Theodore, Sask.	18, 19	Joliet, Ill.	3	
Canora, Sask.	20	Conrath, Wis.	4	
Clair, Sask.	21	Minneapolis, Minn.	6, 7	
Wakaw, Sask.	24, 25, 26	Winnipeg, Man.	8	

ГЕНЕРАЛЬНА КОНВЕНЦІЯ

Увага: Українська конвенція Дослідників Біблії відбудеться в
Торонто разом з Англійською на дніи від 18-26 липня 1927.
По більші інформації писати до головного відділу в Брукліні Н.Й.

ВАРТОВА БАШТА

I Вістник Присутности Христа

Рік IV.

МАЯ, 1927.

№ 5

Служенне - Праця Нового Сотворіння

...„Тому, святі брати, учасники небесного покликання, глядiть на апостола і первосвященника нашого ісповiдання, Ісуса Христа.” — доЖидiв 3:1.

¹Всякий міністер або посол має певну власть і силу, котру одержав від вищої власти або держави, котру він заступає і сповняє її службу. Його власть є ограничена через того, хто його настановив на міністра або на посла. Бути міністром, якоїсь держави, значить, сповняти обовязки, які йому держава поручила сповняти, в її імені. Нове сотворінне має також приписану собі сповняти працю, і мусить виконувати і так як до сього уповажились іх Бог Єгова.

²Саме вже те, що Єгова потребував так довго часу на вибір і виобразование нового сотворіння, є найлучшим доказом, що Він має у наміри поручити сьому новому сотворінню виконати дуже важне діло. Неможемо подумати, щоби Бог потребував більше, як дев'ятьнацять століть, щоби вибрати собі і виховати Нове Сотворінне на се тільки, щоби іх взяти до неба, де вони вічно співалиби і Його прославляли. Не перечимо, що Нове Сотворінне буде радуватись і прославляти Бога Єгову на всегда, але бачимо також, що Бог призначив для сього Нового Сотворіння певну важну службу, не тільки тут на землі, як довго воно переходить неначе свою школу, але, що більше, коли воно прийде до дому слави.

³Людей навчати вірити, що Бог через цілий т. зв. євангельський вік докладав усіх своїх сил, щоби всяти декого до неба, і тим охоронити іх перед вічними муками у пеклі. Навіть ще й тепер, коли Християне спізнали, що наука о вічних муках в пеклі є фальшива, як самий диявол, багато посвячених людей дивиться на небесний поклик короткозоро маючи на взгляді себе самих. Вони думали, що через се уникнуть нещастя і мук, через які світ мусить переходити, і дістануться до неба, де через нескінченні вікибудуть насолоджуватись красою і славою неба. Вони мало думали о праці, яка зістала була їм поручена, як помазаникам Господнім.

⁴Тільки в той час, коли бачимо лучше Божий Плян, можемо лучше зрозуміти і оцінити, що члени Нового Сотворіння є дуже благословенні, і є у Бога у великій ласці, і що вони повинні уважати собі за ласку, коли можуть сповняти службу в Його імені як його послы. Мусимо сказати собі правду у очи, що члени Нового Сотворіння, як довго живуть на землі, мають виконати велику роботу. А ще більша робота жде іх, коли перейдуть до небесних дворів. Тільки той, хто тепер сповняє радо його роботу, такий буде мати ласку одержати працю на небесах. Тільки таким, хто є вірний і цілим серцем відданий Господеві дана надзвичайна велика обітниця одержати божественну природу і щедрий вхід в царство небесне.

Головний Слуга.

⁵Саме вже те, що апостол звертає увагу членів Церкви, щоби дивилися на Ісуса Христа, має велике значінне. Вірний Логос народився на світ, як чоловік, щоби стати Спасителем людського роду. Бог Єгова помазав його і учинив його Мессією, Христом. Бог післав його на світ щоб Він поучив о Єгові. Тому Він був апостолом Божим, котрий мав подати людям Боже слово. Він сам так сказав: „Я на се родився і на се прийшов на світ, щоби свідкувати правді.” (Йоан 18:37) Він заявив, що слово Його Отця є сама правда. — Йоан 17:17.

⁶Він сказав дальше, що Отець небесний післав Його на землю. (Йоан 6:57) Він не прийшов, щоби собі служити. „Бо прийшов я з неба, не щоб чинити волю мою, а волю пославшого мене.” (Йоан 6:38) Він не прийшов на світ, щоби себе прославляти. „Я прийшов в імя Отця.” (Йоан 5:43) „Я не можу від себе робити нічого: як чую, так суджу; і суд мій праведний бо не шукаю волі моєї, а волі пославшого мене Отця. — Йоан 5:30.

⁷Бог післав ойго, як свого апостола і міністра-слугу, щоб заступав його перед людьми.

Як довго був Він на землі, він все сповняв те, що Єгова сказав йому. Єгова мав все під своєю опікою свого Сина. Цілий свій час Ісус посвятив на се, щоби сказати людям правду. Він прославив імя Бога Єгови і сказав всім, хто мав уха до слухання, що Бог приготував спасення для них. Він сказав їм, в який спосіб Бог приготував примирення упавшого людського роду з собою. Відходячи на небо, він поручив своїм ученикам і послав їх у світ, щоби сповняли подібне діло в Його імени і у імени Отця. Скінчивши своє діло на землі, Він так сказав: „Бо слова, що дав еси мені, дав я їм, і вони прийняли і зрозуміли справді, що від Тебе прийшов я, і увірували, що Ти мене послав.“ (Йоан 17:9) Над тими річима застановимося.

Члени.

Ап. Павло, пишучи до тих, що зістали почати словом правди і помазані святим духом, і тому стали учасниками небесного покликання, так каже: „Уважайте на Посланника і Святого твого визнання, Ісуса Христа.“ Се значить, що члени тіла Христового на землі мають звертати увагу на се, що чинив Ісус і так само ділати. Члени нового створіння є покликані, щоб ступали його слідами. — 2 Петра 2:21.

“Запитаємо тепер: Чи, як довго Ісус жив на землі, чи Він нарікав на свою долю, і чи Він желав, як найскерше вийти з цього світа, щоб зажити спокою? Не читаємо, щоби Він сказав коли таке, а навпаки, своїми ділами доказував, що така думка була далека від Нього. Він прийшов, щоби служити. „Мені треба робити діла Послави мене.“ (Йоан 9:4) Він прийшов, щоби послужити, і свою службу сповняв охотно. Отець послав (Його на світ, учинивши Його своїм міністром, щоби спас і примирив світ з Ним. По своїм воскресенню коли явився ученикам, він сказав: Упокій вам, як послав мене Отець, і посылаю вас.“ — Йоан 20:21

“Через три і пів року Ісус, як посол Божий оповідав людям о радісній новині і о плїні Божім, всякий спосіб Він спасе світ. Члени-ж Нового Створіння, є так само послані тепер, як послі Христа і Бога і мають поручено оповідати ту саму радісну новину. Не знаходимо там, щоб було сказано, що вони мають виробляти в собі мило побожне і святе успособленне і так дістати ся до неба. Безперечно, що кождий Християнин повинен бути милий для всіх і побожний і щасливий, але хто тільки думає о собі самім, сей дивиться на себе, а не на того, котрий послав його у світ на працю. Господь Ісус доконав особливого діла. Члени його тіла мають поручено те саме ділати.

“Коли Ісус послав їх у світ не сказав там, що нове створінне має виспівувати пісні на честь свої проводирів або учителів. Хто так чинить, сей відвертає свою увагу, від Господа. Ученики Христові не сміли убігатися о ласку других братів. Правдивий міністер або посол заступає справи того, хто його послав, а не себе. Він прославляє свого Господа, а нікого другого. Зовсім певно ап. Павло мав на думці, коли питав: „Чи нам же починати знов самих себе поручати, або треба нам, як иншим поручальних листів? Апостол хотів тим сказати, щойого послав сам Христос і порушив його їм, і нагороду одержить він від Господа.

“Носити священничу одіж або удавати побожну міну і складати побожно руки і для ока людського довго молитись і убігатися о ласку людей, таке апостол не мав на думці. Апостол був чесний з собою і отвертий, не дурив ні Бога ні людей. Він признався до своїх уломностей, і тому все думав і споглядав на Господа. „Бо ми не в силі від себе самі, що подумати; буква бо вбиває, а дух животворить.“ — 2 до а сила наша від Бога, котрий і дав нам силу бути слугами Нового Завіту, не букви, а духа; Коринтян 3:5,6.

“Апостол хоче тим доказати, що члени Нового Створіння не творять нового завіту, а тільки є слугами аб міністрами духа цього завіту. Який є дух цього нового завіту? Примиренне людського роду з Єговою. Члени Нового Створіння є слугами в тім ділі. Найперше вони мусять оповісти о тім, а опісля научити о тім людей.

“Відтак апостол порівнює служенне завіту учиненого на горі Синай із служеннем нового завіту: Закон завіту учиненого на горі Синай був виписаний на камені, але люди не могли дивитися на лице Мойсея задля слави, якою його лице сияло. Тому Мойсей мусів покрити своє лице покривалом в часі своєї служби. Сей завіт був служеннем смерті, позаяк Ізраїльтяне не могли сповнити його. Служенне нового завіту є служеннем життя, позаяк сей завіт дасть життя всім послушним людям через заслугу Христа і тому, що посередник цього завіту є совершенний. Хто служить в душі цього нового завіту сей має ласку споглядати відкритим лицем на славу Господню, і хто так поступає, такий взростає на подобу Господа. — 2 до Кор. 3:6-18.

“Але з того є дальше заключенне, що хто є сплужений словом правди і помазаний святим духом та не хоче радо сповняти поручено собі служби, такий не може взростати на подобу свого Господа. Тільки хто уважно слідить, що ділав Ісус Христос, наш найвис-

ший архиерей, і хто отвертим лицем зпоглядає на Його славу, такий член радо буде сповняти поручену собі роботу, і буде зростити на подобу свого Господа. Що так є найлучше показує сам апостол.

¹⁶Продовжуючи він так далше каже: „Тим же то, маючи се служенне, яко-ж помилувані, не слабнемо.“ (2 до Кор. 4:1) Або, коли бачимо, що Бог поручив нам сю службу, не сплягаймо на себе самих а на Господа, значчи, що Він уділить нам свого милосердя, тому не ослабаймо. „Бо ми не самих себе проповідуємо, а Христа Ісуса Господа, себе-ж самих слугами вашими ради Ісуса. Бо Бог, котрий звелів з темряви засияти, той засвітив у серцях наших на просвіченне розуміння слави Божої в лиці Ісуса Христовім.“ — 2 до Кор. 4:5,6.

Глиняні посуду

¹⁷Продовжуючи свою аргументацію апостол каже: „Маємо скарб сей у глиняних посудях, щоб премножество сили було від Бога, а не від нас.“ (2 до Коринтян 4:7) Розбираючи працю Нового Сотворіння шестий том так про се пише:

¹⁸„Діло сього Нового Сотворіння в теперішнім часі, як вже було показано, є **людвійне**. Сплодженне їх святим духом означає, що вони стали священниками, але тільки їх ум є сплоджений; — їх тіла з землі є **дальше земські**, і тому, як апостол каже, ми **маємо сей дар (нову природу) в земських посудях**, **щоби слава була від Бога а не від нас**. **Новосплоджений ум або воля є в теперішнім часі всім**, що становить нову природу, і воно **буде так довго аж до першого воскресення**. **Ся нова воля, вирости в характер, одержить відповідне тіло іт. д.**

¹⁹„Если се заключенне **передає вірно слова** апостола, тоді Нове Сотворінне є **лиш чимсь**, що є у середині того, що **назване глиняною посудю**. Се досить трудно зрозуміти і **длятого** **номінальне християнство стало учти, що у чоловіці є душа безсмертна, котра не може умерти**. **Кожде сотворінне має розум в собі, але розум не є ще сотворіннем**. Апостол **каже виразно: „Коли хто у Христі, той є Нове Сотворінне,“ а не лиш сам ум сплоджений**. **Нове сотворінне складається з уму, волі і серця, також з тіла організму**. **Если хто посвятить все для Господа, такий цілий є новим Сотворіннем в Христі**.

²⁰„Се Нове Сотворінне будучи на землі, має виконувати певну роботу. Апостол як раз описує тут роботу або службу Нового Сотворіння. **Если-би хто твердив, що Павло каже, що Нове Сотворінне є в чоловіці, в глиняній посуді, то така мисль є далека від апостола**. Апостол не

мав на думці, щось подібного. Він доказує тут що Бог поручив Новому Сотворінню виконати певну роботу; і що ся робота є великим скарбом, позаяк вона є длт Нового Сотворіння Найважнійшою річчю, яку може учинити. Господь поручив сю дорогу річ Новому Сотворінню, іменно служенне нового завіту, щоби воно **занималося справами царства Господнього**. В приповіді вона є показана під образом таланів, яким Нове Сотворінне має орудувати.

²¹„Нове Сотворінне на **земли** має земський організм і тому сей скарб, **се знанне і служенне примирення** має у **своїй глиняній посудині**, щоби слава сили, була від Бога а не від чоловіка. О сій роботі **говорить також пророк Ісаїя (61:1)**. **Коли апостол говорить о сім скарбі або служенню або роботі, котру має виконати ся глиняна посуда, він має до сього причину, іменно, що **могучість сили була від Бога а не від нас****. Він хотів тим сказати, щоби нікто не подумав собі, що він проповідує свою науку спасення: **Дивись, каже, яка моя красна наука, як ви будете спасенні**. Навпаки, він прославляв імя Єгови і оповідав людям що се Бог подасть людям життя.

²²„Диявол користаючи зі слабости чоловіка, **піддав думку деяким священникам-слугам, котрі про себе думали дуже високо і вимагали для себе слави і чести позаяк вони оповідали людям, як вони будуть могли спастися**. Такі **бажали слави для себе, а не для Господа, і тому пануть**. Св. іПсьмо є дуже мильно **представленне** людям. **Зі слів апостола видко зовсім ясно, що хто в Христі, сей є Новим Сотворіннем; і що скарб або дорога річ, яку воно посідає, се служенне, яке він одержав від Господа; і що Господь Бог так зарядив тому, щоби нікто не міг хвалитися, або, щоби знав, що **могучість сили є від Єгови****.

²³„Павло подібно, як і інші священники слуги був слабосильний сам в собі і був виставлений на покусю дьвола. Але він, яко вірний слуга йшов далше і не уставав у праці. „Всякого часу, мертвисть Господа Ісуса на тілі носимо, щоби і житте Ісусове в тілі нашому явилось. **Тим то не слабнемо; хоч зовнішній наш чоловік мліє, та внутряний відновляється день у день**.“ — 2 до Кор. 4:10,16.

²⁴„Кождий чоловік є тільки одним сотворіннем. **Внішний чоловік є се, що бачать люде; але внутряний чоловік є се, що бачить Бог; але се все є одним чоловіком, одним сотворіннем**. **Коли хто кладе своє життя і його тіло з дня на день умирає в служенню то однак його ум переминяється і **встає на подобу Господа****.

²²Продовжуючи далі свою аргументацію, Павло так каже: "Ісус умер за всіх, щоб живі ніколи більше собі не жили, а тому, хто за них умер і воскрес." (2 до Кор. 5:15) Хто у Христі, сей Нове Сотворіння, частина Христа, і в Нім все є нове. Він вже не належить до диявольської організації і не служить їй, але ставши Новим Сотворінням, він є послом Христа. Як такий він має поручено собі служення примирення.

²³Що так апостол думав, бачимо з його слів: „Усе є від Бога, котрий примирив нас з собою через Ісуса Христа, і дав нам служення примирення. І як Бог був в Христі, примиряючи світ з собою, не полічуючи їм провин їх, і положив у нас слово примирення. Замість Христа отсе ми посли, і наче Бог благословляє вас через нас; ми просимо вас замість Христа: примиріться з Богом. Він бо того, хто не знав гріха, за нас гріхом зробив, щоб ми були праведністю Божою в Йому. — 2 до Кор. 5:18-20.

²⁴Сими словами апостол доказує, що все походить від Бога. Він примирив нас з собою через Ісуса Христа; позаяк ми є у Христі, тому він поручив нам служення примирення; що Бог є в Христі примиряючи світ з собою; а позаяк ми є в Христі, як Нові Сотворіння тому ми є послами Христа, голови Нового Сотворіння, і як такі маємо виконувати службу.

Теперішні обов'язки

²⁵Яка ціль, що Бог вибирає нове сотворіння і дозволяє членам його жити якийсь час на землі? Чи може тому, щоби вони стали подібні Господу Ісусові? В дійсності одною із причин є се, але воно є як наслідок певної виконаної роботи. Щоби се досягнути такий мусить ділати так, як ділав Ісус, як довго був на землі. Небо се місце, де будуть остаточно перебувати всі вірні, але ніхто не одержить сеї слави ні нагороди, если свого бігу не скінчить по закону. Се значить, що такий мусить поступати так, як розказав наш Господь. (2 до Імотея 2:5) Ісус вимагає від Нового Сотворіння, щоби працював в Його службі, як довго жие на землі. Таким поручено служення примирення. Таким зістала поручена певна праця, котру мають виконувати радо і охотно із всіх своїх сил.

²⁶Тілесний Ізраїль, колись типічний нарід Божий, зістав відкинений від Бога. Нове Сотворіння, антитипічний народ Божий, є тепер царським священством і сталося народом Божим. Запит тепер: Чому Бог покликав їх із темноти і учинив їх своїм народом? „Щоб звіщали чесноти покликавшого вас із темряви у дивне своє світло." (1 Петра 2:9) Вони не ма-

ють прославляти себе або кого другого. Се є найтяжчою лекцією для посвячених людей.

²⁷Всі члени Нового Сотворіння будучи в Христі, належать до його армії, і під Його Проводом мають спільно з Ним працювати і виконувати службу примирення, яка зістала їм поручена. Так каже ап. аПвло: „Помагаючи-ж (Йому), благаємо вас, щоб ви марно благодать Божу не приймали. (Бо глаголе: Приятного часу вислухаю тебе, і в день спасення поміг тобі. Ось тепер пора приятна, ось тепер день спасення.) Ніякого ні вчому не даємо спотикання, щоб не було ганене служення." — 2 до Кор. 6:1-3.

²⁸Відтак апостол показує, що сі слуги міністри мають очищувати себе із всякого бруду і нечистоти ума і посвятити себе цілковито Господу і Його справі. Члени Нового Сотворіння не сміють брати ніякої участі в організації диявола, але мають служити Господу у чистоті серця. „Ви є слуги Його, коли Йому служите; а коли Господь назначив їх послами або слугами, тоді вони мають служити йому радо, если хотять подобатись Йому.

²⁹Треба завважати, що тут апостол наводить слова пророка Ісаї (49:6), з чого бачимо, що розказ і поручення, яке Бог дає через пророка відноситься до Нового Сотворіння, як довго воно на землі. Читаємо: „Так говорить Господь: Часу вподобного я вислухаю тебе і у день спасення допоможу тобі; і збережу тебе і дам тебе у завіт народам, щоб оновити землю і попустошене наслідникам вернути, щоб в'язням сказати: Виходьте на волю, а тим, що в темряві: Ідіте на світло. Пасті муться при дорогах, по всіх узгір'ях будуть пасовища їх." — Ісаїя 49:8,9.

³⁰З сього пророцтва бачимо, що Бог вибрав собі Ново Сотворіння, щоб воно сповнило спеціальну роботу на землі, а між іншими, щоб оповіло людям о заложенню правительства на землі, і несло потіху для невірників і сказало їм, щоб вийшли на волю і на світло. В тій цілі Бог приготував радіо, друкарні інші способи для тих, що є Його послами, щоб сповняли роботу.

Побільшення праці

³¹З хвилею, як Господь явився у своїй святині число слуг стало менше, а розмір праці побільшився. До приходу Його до своєї святині всі справи царства, показані у приповіді, як „всі достатки" були поручені всім його слугам. Скільки і величина справ поручена кожному членови показана в приповіді через таланти. Міра духа Господнього, як кождий посідав, рішала, кому поручено.

²⁵Коли Господь став брати перелік віл своїх слуг, показалося, що між його слугами були вірні і невірні. Від невірної слуги відрізняв талант а дав вірному. Відтак передав вірному слугі всі свої достатки. Хто хоче бути членом сеї класи такий мусить бути все вірний. Если стане невірний, то впаде і відпаде. Така класа є „вірним і розумним слугою.” — Матей 24:45

²⁶Хто хоче оказатись вірним, такий мусить вірно сповняти свої обовязки, які йому поручив Господь даючи служення примирення. Такий мусить служити Богу, а служити Господу не значить, заложити руки і роздумувати над тим, як би скоро забратися із сеї землі і перейти у відпочинок. Служити, значить, працювати. Нове Сотворіння, се твориво Боже, котре Бог сотворив на добрі діла, які воно мусить виконувати. (до Ефесян 2:10) Такий мусить виконувати добрі діла і мусить усовершенуватись при тім. (до Жидів 13:24) „Його бо ми твориво, сотворені в Христі Ісусі на добрі діла, котрі наперед призначив Бог, щоб ми у них ходили. — до Ефесян 2:10.

²⁷Бог Єгова є великий майстер. Від своїх слуг або робітників Він вимагає, щоби вони прославляли його імя, оповідаючи людям, що Він є обгом і що наблизився день, коли Він оправдає своє імя святе. (Ісаїя 61:1,2) Тому і каже: „Ви мені свідки, що я Бог.” (Ісаїя 43:10,12) Тільки Нове Сотворіння і хто сильно вірить Господу, сей буде сповняти сю працю. Для них се буде велика радість. Такі є слуги або міністри Господні, і вони є мудрі, позаяк йдуть дорогою Господньою. Вони мусять позіставати вірні аж до останку.

²⁸Ворог буде нападати на них і ударяти, через своїх слуг, але вони йдуть в силі Господній все наперед. Вони постановили йти вперед і Господь допомагає їм. Пророк Божий вкладає їм такі слова: „Господь Бог дав мені язик мудрих, щоб міг піддержувати знемогаючого. Він будить, що ранку, будить ухо моє, щоб я, як ученик, слухав . . . І Господь Бог помагає мені; тим, що я не стидаюсь, тим я й держу лице моє мов кремін, та й знаю, що встид мене не досягне.” (Ісаїя 50:5,7) Безперечно се пророцтво відносилось до Ісуса Христа, як він був на землі, а токож воно тепер відноситься до членів його тіла.

²⁹Сі члени Нового Сотворіння є тепер вивисшені і у великій чести, позаяк Бог дав їм ласку бути його свідками. Вони розуміють, що з його рук вони одержали сповняти його роботу. Вони посідають сей скарб, се є, служення у глиняній посуді і знають, що їх сила походить від Господа, але ся висока честь не повертає їмі голови. Вони знають, що тільки Єго-

ва є правдивим Богом, і що їх стопи спочивають на твердій скалі, як довго вони йдуть за його вказівками, і як довго йдуть слідами Христа Псалмопівець так каже: „Дороги Божі праві; слова Господні чисті; Він щит для всіх уповающих на нього. Бо хто Бог кроти Господа, і хто скеля як тільки Бог наче Бог що підперезує мене силою, і рівняє для мене дорогу. Робить ноги мої, як у лані і ставить мене на висотах моїх.” — Псалма 18:30 33.

³⁰Ланя знана з того, що ступає дуже безпечно. Вона виходить на найвисші вершки, часто по стрімких скалах, але всегда є спокійна і холоднокровна і певно ступає наперед. Вона є красним образом вірного і правдивого Християнина, котрого Господь тепер наділяє честью. Він бачить, що Він є у великій чести і високо вивисшений від Господа, тому, що учинив його сві ком для Господа; та помимо того він не паде, бо він не споглядає на чоловіка а на Бога. З сього високого становища він бачить, як елементи землі воюють одні з одними, чим показують, що сили сатани збираються до великої битви Армагедону. Помимо того він є спокійний і з вірою глядить вперед, а його ноги як ноги лані. Він знає, що все, що поручено йому знаходиться у глиняній слабій посудині, але й знає, що його сила походить від Господа і що він є під опікою і охороною Бога Єгови.

³¹Сі вірні слуги міністри мусять тепер йти і оповідати людям і народам землі радісність, що Цар став ділати і що царство Боже закладається. (Мат. 24:14) Коли вони се роблять то ділають з любови а не зі страху. (1 Йоана 4:7) Бог промовляє до них через свого пророка і подає їм за поруку і потіху. „Ось, слуга мій, щ за руку держу його; вибраний мій, що вподобала собі душа моя. Я положив духа мого на нього, він звістий народам суд справедливий. . . Я, Господь, покликав Тебе на правду, й буду держати тебе за руку берегти тебе, і поставлю тебе у завіт народам, за світло невірним, щоб очі сліпим одчиняти; щоб виводити вязнів із вязниці, а сидячих із темряві з темниці.” — Ісаїя 42:1, 6, 7.

Будуче видіння

³²Бог покликав членів Нового Сотворіння, щоб осягнули славу Ісуса Христа, голови сього сотворіння. (2 до Сол. 2:14) Ся слава у будучности буде осягнена тоді, коли тепер кожний вірно сповняє свої обовязки. До них Христос каже: „Будь вірний аж до смерти, і дам тобі вінець життя.” (Одкр. 2:10) „Хто побідить, дам йому сісти зі мною на престолі моїм, якож і я побідив і сів з Отцем на престолі Йо-

го." (Одкритте 3:21) Нове Сотворінне се „на-
сінне обітниць," котре Бог давно обіцяв дати
Авраамови. (1 Мой. 12:3; до Галат 3:16, 27-29)
Се „насінне" або нове сотворінне є средством,
котрого Бог уживе, щоб припровадили вони
назад людей до Нього, щоб могли радуватись
благословенствами, котрі він має для тих, що
Його люблять і слухають.

“Світ скінчився і скоро тільки буде дане сві-
доцтво людям, Бог знищить організацію ди-
явола в часі такого великого горя, якого не
було еще і як ебуде остатне. Через се Бог по-
каже свою силу і люде раз на все запам'ятають
собі о тім. В теперішнім часі Бог посадив сво-
го царя на своїм престолі і розказує всім ца-
рям і народам на землі, щоб слухали і Йому
повинувались. Сю вість мають дати до відома
всім народам ті, котрі називаються свідками
Божими, — Нове Сотворінне. До свого возлю-
бленого Сина Егова говорить: “Проси в мене,
і дам тобі народи в наслідде, а кінці світа у
владінне.” (Псалма 2:8) Члени сього Нового
Сотворіння будуть мати також участь в сім
наслідстві. „Сей самий дух свідкує нашому ду-
хови, що ми діти Божі, коли-ж діти, то й на-
слідники Божі, а спільні наслідники Христові,
коли тільки з Ним страждаємо, щоб з Ним і
прославитись.” — до Римлян 8:16,17.

“В часі пановання Христа людський рід о-
сягне привернення. Отді всі народи землі му-
сять одержати нагоду прийняти благословен-
ня жертви викупу через Новий Завіт. Всі на-
роди будуть представлені через дванайцять по-

колінь Ізраїльських. Ісус сказав се до своїх
вірних послідователів і заповнив їх, яка робо-
та жде їх в часі новостання. Він сказав: “Іс-
тинно глаголю вам: Що ви пійшовши слідом
за мною, у новонастанню, як сяде Син чоло-
вічий на престолі слави своєї, сядете також на
дванайцяти престолах судячи дванайцять ро-
дів Ізраїлевих.” — Мат 19:28.

“Коротко зібравши ми бачимо, що кождий,
хто є у Христі, сей є Новим Сотворіннем; що
Христови, голові і тілу, було поручене слу-
женне примирення; що се тільки Бог дає по-
рученне або уділяє свою власть до сього;
що Він вибирає членів тіла зміж грішних лю-
дей; що вони, коли зістануть оправдані, спло-
джені і помазані в Христі можуть сидіти з ним
на небесних місцях, сповняючи обовязки слуг-
міністрів Нового Сотворіння, як довго є на
землі; що коли сю свою роботу доконають
тут, вони будуть дальше продовжати її в часі
тисячліття, а коли і там скінчать, то се Нове
Сотворінне буде на віки царським священ-
ством, якого образом був Мелхиседек, і бу-
де виконувати розпорядження Божі.

“О тім апостол каже: „І воскресив з Ним і
дав нам сидіти вкупі на небесних місцях у Хри-
сті Ісусі, щоб показав у віках грядущих без-
мірне багатство благодати своєї благостю до
нас через Ісуса Христа. (до Ефесян 2:6,7) Нам
є тепер дана ласка, щоб ми пильно гляділи
на Ісуса Христа, апостола Божого і первосвя-
щенника нашого визнання; і щасливі ми, если
радо й охотно йдемо Його слідами.

„Я Знаю - Відкупитель Мій Живе“

1 Кн. Мойсея 37—47 голови

Між всіми подіями і історіями, які є записані
в Старім Завіті, можна сказати, що історія
о Йосифі, сині Якова, займає найвизначніше
місце в котрій Бог показав свою любов і силу
і будучність. Історія написана звичайними про-
стими, але правдими словами. Сама простість
показу на праведність. Тільки правда могла
бути причиною, що подано там добрі і злі сто-
рони. Тому і не дивниця, що кождий, хто читає
сю історію, серце його змягчиться на вид любо-
ви отця до Йосифа і Йосифа до братів. Не один
читаючи її заплакав як і отець Яков плакав за
своїм сином, або як Йосиф плакав і просив
братів, щоби не продавали його або, коли Йо-
сиф пізнавши братів, помімо, що не дав се-
бе пізнати, плакав серцем з радости.

Однак, коли ми ліпше приглянемося і розбе-
remo сю історію, то знайдемо в ній великі кри-

ючіся багатства; знайдемо, тут намальований
цілий Божий плян спасення людей. Не один
читав і може не подумав, що в сім так дивнім
життю Йосифа Бог укрит важні черти свого
пляну. Там ми побачимо, в який спосіб Бог
поступає з певною клясою людей; побачимо
предивні дороги Божого провидіння, як нігде
иноді. Хотяй правда, що Бог любив всіх людей;
і то так полюбив, що віддав за них (для їх до-
бра) найдороший свій скарб — свого єдинород-
ного Сина (Йоан 3:16-17), то одначе слово Йо-
го показує, що між тими людьми Він еще має
своїх любимців.

Історію о Йосифі можемо поділити на три
часті, котрі вказують нам на найважніші і на
найкращі періоди Божого пляну. Перша часть
говорить о життю Йосифа в домі отця аж до
часу, коли його брати продали, та як він став

найстаршим в Єгипті. В другій часті поспрачимо в як дивний спосіб поступав собі Йосиф з братами. В третій бачимо стрічу Йосифа з його отцем, та як він оселив всю свою родину в країні Госен. Перша часть як побачимо вже сповнилася, підчас коли друга часть сеї образовой історії тепер в дорозі до виповнення, а опісля наступить виповнення і третої.

“Слово Боже подає нам, що Яков мав 12 синів. Там бачимо, що Йосиф займає в значну ролю. Читаємо, що він був особливим любимцем свого отця. Се було причиною, що його браття зненавиділи, і задля того, що отець та любив його, вони знелюбили його. Сталося, що коли одного разу, отець післав Йосифа відвідати своїх братів, котрі пасли вівці в поли, вони зобачивши його здалеки постановили його убити, спрятати зі світа, тільки завдяки доброму серцю Рубина, найстаршому з синів, не виконали свого братовбійчого наміру. Замість отже його убити вкинули Йосифа до порожньої криниці. „Не проливайте крові — каже Рубин — а вкиньте в степовий колодязь, руки-ж не кладіть на його — глаголав се, щоб визволити його з рук і оддати пан отцеві.” (1. Мой. 37:22) Провидінне Боже зарядило, що по довгид годинах тревожної неволі в студні, витягнули Йосифа і продали купцям до Єгипту, де по певнім часі дістався на трон Єгипту.

“Тим дивним своїм життям, повних ріжних пригод Йосиф в пляні Божім представляє нашого Відкупителя і Спасителя Господа Ісуса. Зі сеї лекції ми повинні витягнути для себе великі науки, щоби стояли нам все перед очима, як ми, повинні поступати в нашім життю. Там читаємо, що Йосиф був великим любимцем свого отця, а отець на доказ своєї любови справив йому одіж квітчасту з довгими рукавами. (В давних часах мушини не мали одежі з рукавами, а коли хто мав, се був знак великої любови і гідности). Дивлячись тепер на нашого Спасителя Ісуса, бачимо те саме, Він був любимцем у свого Отця, про що читаємо: „Се Син мій любий, що я собі вполюбав Його.” (Мат. 3:17; Кн. Прип. Солом. 8:22,30) — так сказав сам Отець. Також, як в доказ, що Його Отець любить Ісус „носив” совершенно людську природу (був совершенним чоловіком), не носив подертої замароної одежі нашої упавшої природи, але одіж „совершенної праведности. „Тимже, входячи у світ, каже . . . тіло наготовив еси мені.”

“Дальше читаємо як то брати Йосифа постановили убити його, коли тільки побачили його здалека. Ще не був в їх руках а вже постановили його убити, спрятати зі світа. Так подібно діялося з нашим Господом. Ще не побачили

Його: ше мудрці (магіки) не дали вістки до Ірода де Мессія, Цар Ізраїльський, прийшов на світ — а вже продумали того зближаючогося царя спрятати зі світа, спрятати перед часом; Правда Бог охоринив Його, то однак сей підступ закінчився помордваннем не инних дітей.

“Читаємо дальше про Йосифа, як дуже був він послушний своєму отцю Якови. Ледви отець сказав йому: Иди сиңку та подивися чи всьо добре у братів твоїх.” — а Йосиф сейчас відзивається і каже: „Я готов!” Тут бачимо, як дуже був послушний Йосиф своєму отцеві. Не було у нього на думці: „може” ,не нині, а заєра” — або „а як там,” може мєчі що станеться. — Ні! Сього не було у нього. Віл був готовий йти в кожній хвилі, коли того отець жадав, був готовий сповняти приказ отця. Дорога, якою мав йти Йосиф була не безпечна, провадила через пусті околиці, де було багато дикої звірини, що могла його напасти. Що так воно було пізнати з того, що коли брати продали його до Єгипту, забили козла і омочили в крові його одіж та сказали вітцєви, що се звірі дикі напали на сина і пожерли його.

“Подібно Йосифови не звертав на се уваги і не дбав про ніщо і Ісус, щоби тільки виповнити волю свого Отця, волю Божу. Як Яков післав свого сина до братів серед небезпечности, так також Бог післав свого єдиного Сина на землю до своїх, як про се сам Ісус сказав: „Не шукаю моєї волі, а волю Пославшого мене.” (Йоан 5:30) Ісус прийшовши на землю, також не зазнав кращого прийняття від Ізраїльтян. Він прийшов до своїх, а свої не прийняли його.” (Йоан 1:11) Чим більше бачили Жиди, що Бог наділяє Ісуса своєю ласкою — тим більше огортала їх ненависть і повставало в них бажанне, убити Його. (Мат 26:66; Йо. 11:47-50) „Що нам чинити? Сей бо чоловік багато робить чудес. Коли оставимо його, так усі увірують у Нього; один же з них, Каяфа каже їм: Ви не знаєте нічого і не думаете, що лучше нам, щоб один чоловік умер за людей, а не увесь народ загинув.”

“Читаємо дальше, як найстарший син Рубен Вставився за Йосифом, Мимоволі нагадується, коли то римський намісник Пилат також ставав в обороні Ісуса [отверто признався перед всіма, що Ісус невинний] хотів увільнити Ісуса. „Знова Пилат, покликав Ісуса до себе, хотючи відпустити Ісуса. Він же в трете до них каже: Яке-ж бо зло зробив сей? Ніякої вини смерти не знайшов я в Ньому.” Лука 23:20) Але, як не пощастилося Рубинові вратувати свого брата, подібно помимо всіх добрих зусиль Пилатові не далось увільнити Ісуса. Зауважмо, що Пилат заступав тут Поган, котрі в нім також брали участь у за-

суді Ісуса, як тамті продаючи свого правдивого брата.

¹⁰Один з найбільш очевидних доказів великого прообразу на Ісуса бачимо в тім, що Йосифа спродали брати за 20 срібняків (стих 28) „взяли ціну, як за малолітнього невільника. Як ся подія ударяє в очи. Се було прообразом поганої зради Юди, котрий продав любого Учителя за 30 срібняків взяв платню за дорослого невільника! (Мат. 26:15) Далше бачимо, що брати Йосифа, щоби усунути всяке підозрінне убили козла і умочивши одіж в крові козлинній занесли до отця кажучи: „Се ми знайшли, пізнавай, чи се не одіж твого Сина. Дикий звір з'їв його.” О які немилосердні були сі брати проти свого брата, а ще більше проти свого отця, котрого сею вісткою так дуже засмутили. Подібно, що учинили Жиди з Ісусом учинили се і небесному Отцю, се є вирядили велику прикрість.

¹¹Прекрасна квітчаста одіж замазана кровю представляє нам дуже красно кров Христа, котру Він задля нашого примирення з Богом вилляв на кресті, як про се пише Павло: „Бо зволив Отець. . . щоб через Нього поеднати все із собою, примиривши кровю креста Його, через Нього, чи то земне, чи то небесне.” (до Колос. 1:20) Далше видимо, що в дійсности прекрасна одіж — совершенно тіло Ісуса було пробите і кровю обагране задля нас. І коли старенький отець Яков на вість смерти свого сина і на знак великого жалю роздер свою одіж і надягнув на себе волосяницю (веретище) так подібно, коли Ісус умер . . . на знак жалоби Всемогущого налягла на землю темнота, котрий подібний сонцю скрив своє лице, щоби не бачити великих терпінь і передсмертних мук на кресті. . . „Як же настала година шеста, темрява стала по всій землі аж до години девятої. І померкло сонце і роздерлась завіса церковна посередині. (Лука 23:44,45). Великий був біль Якова, але далеко більший був біль небесного Отця, коли бачив, як звірі в людськїм тілі розривали його найдорожчого Сина, котрого ранами ми зістали оцілені. Події при смерті самі свідчили о великім смутку.

¹² Далше читаємо, як Йосиф будучи в Єгипті найшов ласку у Бога і у людей, тому що з вигляду був дуже красним (39:6) Подібно знаходимо о Ісусі, що Він маючи совершенно людську природу перевищував, що дотого всіх людей. Його лице було таке красне а поведенне таке взнесле, що люде не могли повздержатися від наміру, зробити його царем, і навіть сам Пилат, уживаючи послідного аргументу закликав: Се чоловік! Дивіть, що за мущина і ви Його хочете убити!

¹³Однак ласка, яку найшов Йосиф у Єгипті

у свого пана мала також темні сторони; бо будучи в його домі, Йосиф був виставлений на многі покуси, щоб в сей спосіб показалась його віра і переданність зглядом Бога, як також зглядом свого пана! Будучи в дома в часі не-присутности свого пана був виставлений на небезпечні покуси, котрі також його дуже манили. Він міг подумати, коли сповнить забаганки своєї пані знайде у неї опісля велику ласку. Однак він поборов все і показав, як не можна було лучше свою отцівську віру у правдивого Бога, як також свій чистий, як сльоза характер. Він радше вибрав вязницю, ніж учинити гріх і подобатись своїй пані.

¹⁴Не инакше було із нашим дорогим Спасителем, котрий в часі свого життя на землі був безнастанно виставлений на ріжні покуси і небезпеки, які сатана підсував йому. Він підсував йому всі гонори і достатки сього світа, если буде невірний Богу, а поклониться йому (дияволу) і узнасть його як свого пана. Але подібно як Йосиф так і Ісус волів скорше потерпіти ганьбу і наругу від людей, ніж статись невірним своїмому Отцю.

¹⁵Читаємо далше, що Йосиф за свою вірність дістався до вязниці, де виложив двом його співтоваришам їх сон. Один з них вернув назад на своє становище а другий стратив життє.

Подібно сталося підчас розпяття нашого Господа, де було розпятих двох розбійників. Обидва вони таку саму долю зазнавали як Ісус, але один з них, що признався до вини, по словам нашого Господа отримав обітницю, що прийде до ласки Божої, як і другі люде буде в раю, в царстві Божім на землі, буде мати нагоду заслужити собі вічне життє на землі.

¹⁶Нарешті надійшов призначений час і Йосиф за свою вірність і переданність, котра в найвищим степені була випробувана, в дивний спосіб вийшов з вязниці. Сам фараон покликав його до себе, щоби і йому вияснив сні. Читаємо, що Бог оказав свою ласку і дав йому зрозумінне снів фараонових. В заслугу за се фараон вивисшив його і поставив на найвище становище по собі в цілім Єгипті. „Ти сам будеш над моїм домом, і слухати буде слова твого усе царство мое; тільки престолом я буду більший над тебе. — 1. Мойсея 41:10.

Так подібно, але у много більшій мірі наш Господь по своїм пониженню аж до смерти на кресті отримав від Бога вивисшенне і його Бог також не оставив у вязниці смерти, але як наперед через пророків предсказав, піддвиг його з смерті. „Я був мертвий і ось живу тепер на віки вічні.” (Одрк. 1:18) Бог покликав Ісуса із гробу, воскресив його, як першого з тих, що сплять. Він був убитий, як чоловік, але встав

з мертвих, як дух, як про се сам сказав: „Дана мені всяка власть, як на небі так і на землі.” (Мат. 28:18) А опісля, через Йоана каже: „Хто побідить, тому дам сісти на моїм престолі, як я побідив і сів на престолі Отця мого.” (Одр. 3: 21) Йосифови було сказано: „тільки престолом буду понад тебе.” Ап. Павло поясняє нам, що: „Коли-ж упокориться Йому все, тоді й сам Син упокориться Тому (Богу Єгови), хто упокорив Йому (Ісусу) все, щоб Бог був усе у всьому. — 1 до Кор. 15:27, 28.

¹⁷Однак не скінчилось на тім. Фараон учинив Йосифа паном хліба всього Єгипту; назначив його скарбником всього Єгипту, весь краї мав йому повинуватись. „Я фараон сказав так до Йосифа, але без тебе не махне ніхто і рукою і не поступить ногою в землі єгипетській.” (41: 44) Се було таке велике довіре, якого ще ніхто із смертних не зазнав з руки Фараона. Через се цілий край був тепер в руках Йосифа. І читаємо, що опісля цілий світ йшов до Єгипту купувати хліба у Йосифа. Видимо, що завдяки проворности Йосифа люде могли мати житте і не повмирати з голоду. Під тим зглядом Йосиф був отцем фараона. — 1. Мой. 45:8.

Так подібно Бог учинив Ісуса царем над усіма людьми. Він стався перше їх „хлібом,” що з неба зійшов, хліб, що не тільки може нам дати дочасне житте, але вічне. (Йоан 6:42-52) Справді не має иншого імени під небом, через котре ми могли би спастись. Для цілого світа один тільки чути розказ: Йдіть до Ісуса. А Він сам так широко кличе: „Прийдіть до мене всі.” — Матей 11:28.

Стріча Йосифа з Братами

¹⁸Се найбільше торгуюча за серце сцена. Вона також важна нам, бо показує нам наші власні досвідчення життеві, які ми пережили і переживемо і мєм переживати аж до кінця нашого життя. Вона показує головню, як Господь Ісус поступає з нами, як зі своїми братами. Ся сцена відноситься головню до нас самих, який Божий плян є зглядом нас і-як Він той плян виконує в прообразі через Йосифа, а в дійсности через Ісуса, котрому дав всяку власть на небі і на землі; а котрий (Ісус) сказав: „Ось я з вами по всі дні до кінця віку.” — Мат. 28:19-20.

¹⁹Дивлячись на прообраз бачимо, як Бог вишцив Йосифа і увінчав його ласкою і милосердем — його пониженне і убожество перемінив на честь і на славу. Але однак багатство Єгипту не були в силі задоволити вповні його серця. Йому чогось недоставало, без чого всь багатства і слава Єгипту тратили у нього всяке значінне і блеск. Його браття і його старенький

отець не сходили йому ніколи з голови. Як який ттжкий камінь тяжила йому на серцю думка, що певно десь його отець і брати серед загального на цілім світі голоду також терплять голод. Тому він чекав на спосібність, щоби обявити себе братам і поділитися з ними своїми дорогими богатствами. Він також бажав щоби вони були при нім.¹⁹

Так само наш дорогий Спаситель сказав, що Він не лишить нас в тім світі сиротами, але сказав рішучо: „Я знов прийду, і прийму вас до себе, щоб де я і ви були. (Йоан 14:3) Бо на що-ж „ридалаби ся всяка слава нашому Господу, як би не було там Його братів? — бо найбільше лежало Йому на серці дати їм також славу. Св. Письмо описує, як Ісус молив Отця о се: „Отче прослав мене славою, котру я мав у Тебе, ще нім світу бути (Йоан 17:2) А зглядом своїх братів висказав своє рішуче бажанне: „Отче, котрих дав мені еси, хочу, щоб де я і вони були зі мною. (Йоана 17:24) Сі слова Учителя доказують, що Він цинив ту славу і розумів, що вона буде більша, і Він був вдоволенний тою котру мав перед сотвореннем світа. Видко велику Його покору в тім. Але, що Йому більше лежало на серці Його брати, ніж слава, видимо, бо просив і висказав своє бажанне: я хочу, аби і вони там були де я.” Так Він всегда був при своїх вірних, щоб їм помочи, щоби і вони прийшли де є Він!

²⁰Пригляньмося дальше серед яких обставин в прообразі прийшли брати до Йосифа і як він в чудний спосіб з ними обходився. Св. Письмо пише, що се „голод змусив братів удатися до їх брата, котрого вони розуміється не пізнали, але виділи в нім високого урядника. Голод був причиною, що брати прийшли до Єгипту на розказ Якова, щоби закупити хліба.

Ми всі знаємо з свого досвідчення, що в теперішнім часі панує великий духовий голод у всіх краях і ми також належали до таких, що у своїх серцях тужили за хлібом життя, чого у світі не могли ми мати і наші серця не були задоволені. Нічого в світі не було в силі задоволити нас, заспокоїти голоду душ наших, ні багатство, гроші ні честь. (Правда будучи в попередних віруваннях Вавилон годував нас, однак се була за пісна страва) Тому ми йшли, що раз глибоше і глибоше в долину покори, де ми стрітили нашого брата „Йосифа”, нашого Спасителя і знайшли поживу бо Він сказав: „Я є хліб життя, хто до мене приходить, не буде голодувати.”

²¹Читаємо дальше, що коли брати прийшли перед Йосифа впали йому до ніг, на знак свого почитання і підданства. Тут, як раз сповнився сон Йосифа. Коли він був ще в дома

отця свого приснився йому, а за котрий так дуже брати його зненавиділи його.

Подібно діється і тепер з братами „Йосифа“, з послідувачами Ісуса. Ми всі мусіли також поклонитися перед нашим Господом, коли ми обтяжені гріхами стрінули Його, так, що й не смілисьмо поглянути на Його нашими очима. Так, хто не зазнав на собі, як правдиві є слова Ап. Павла, котрий писав: „Бог дав Йому імя, більше всякого імени, щоб в імя Ісуса приклонилося всяке коліно, (що на небі і на землі) і щоб кождий язик узнавав, що Ісус (є) Христос (Мессія) у славу Бога Отця.“ (до Филипян 2:9-11) Так і у нас справдились слова: „Ідіть до Йосифа.“

“Але, як Йосиф не зараз дав себе пізнати, хотий він сейчас спізнав братів своїх (1 Мой. 47) і говорив до них через товмача, хотий він розумів добре їх бесіду так також наш Господь знав нас, так Він знав від самого початку найскритші тайни нашого серця; його очі бачили наскрізь нас... Він знає більше, чим ми слабими словами можемо висказати! Він розуміє нашу бесіду, але скільки в тім є правди, що ми Його не розуміли! І навіть тепер хотий багато вже зістало нам об'явлено що до Нього, і як дуже ми повинні старатися Його пізнати і подивляти незмірне море Його ласки і любови до нас, то однак не все розуміємо Його слова. Можемо думати день і ніч, але Його велич є незлудима; всегда відкриваємо нові черти його любови, що змушує нас до покори і до терпеливості і до властивого часу.

“Дякувати Богу Він нас розуміє, знає нас лучше, ніж ми себе самі, бачить наш смуток, що криється на самім дні нашого серця, бачить всі наші потреби і упадки; бачить всі найменші бажання нашого серця, скорше, ніж ми їх висказали в своїх молитвах.

“Йосиф пізнає своїх братів! О скільки разів та правда сповнилася на нас! Чи не горіло наше серце, коли Він знами говорив? Чи не сповнилося се на нас (дітях Божих!) слово, яке Христос сказав був до Натанайла: „Скорше, ніж ти мене бачив, видів тебе під смоківницею.“ Справді не ми, але Він нас вибрав собі! Він знав нас скорше, ніж ми стрінули Його!

Як Йосиф через переводчика говорив до своїх братів, коли вони принесли до нього; подібно і наш Господь Ісус тепер говорить ще до нас через переводчика через написане слово, через святого духа. Тому ми й не чудуємось, коли не раз не йде нам так гладко, а все чогось нам бракує, звичайно, як коли мусимо говорити до когось через переводчика. Але як говорив Йосиф до своїх братів? Читаємо, що Йосиф говорив остро до своїх братів, котрих так дуже любив!

Справді так мусіло бути! Зовсім певно Йосиф мав причину до сього і як читаємо дальше він навіть казав вкинути їх до в'язниці. Таке поведіння на перший погляд видається не зовсім братерське — але мусимо пізнати причину, чому він так поступив. Браття заговчали перед ним, що вони продали одного брата, тільки сказали: „одного нема!“ Йосиф тому хотів допровадити до задуми над собою, щоби спізнали, що Бог не лишить нічого не укараного і напевно не забув на кару і безправе, яке вони учинили своєму брату Йосифови.

“Се не була пімста зі сторони Йосифа, братерське бажання привести їх до пізнання свого стану. І так на се вийшло, бо читаємо, що брати стали між собою говорити: „Спевністю, то за кару за найменшого брата, котрий так просив, а ми його не послушали! Тому тепер мусимо терпіти за се! Йосиф розуміється чув сі слова, він розумів їх, але брати між собою розмовляли — йому жаль зробилося... і відвернувся і заплакав. Тут бачимо виразно, яка причина спричинила, щоби так з братами поступити, та як він желав їм добра!

Дорогі браття! Нехай і нам не буде се дивним, если також наш Господь і старший брат в подібний спосіб поступить з нами, если Він часами також дозволить, що різні нещастя впадуть на нас, і нам видасться, якими Він не любив вже нас і викривив зі своєї книжки. Здається, що се для нас сказав Ісус в Одкриттю (2:10) „диявол буде деяких з вас кидати до темниці, аби вас випробувати!“ В тім бачимо, що Він не зсилає на нас різні прикрости, щоби тільки наробити нам непотрібного клопоту, але на се, щоби виробити в нас чесноту, покору, любов і трипривадити нас до пізнання самих себе, що ми самі за себе є нічим, — а пізнавши самі себе се справляє радість нашому Господу. Подібно, як Йосиф заплакав з радости, коли чув, що брати признаються до свого злого учинку, і жалували, що вони вирядили кривду, — так подібно і Ісус. І Він з'знами плаче, коли яке горе притисне нас і ми в тім бачимо караючу руку Божу на се, щоби ми поправилися. Тому дорогі браття відкинувши всякий квас приймаймо з радістю терпіння і корімся Всемогучому.

“Опісля, Йосиф відпустив своїх братів під усливям, що приведуть зі собою наймолодшого брата Венямина, **если не хочуть умерти з голоду.** Як запоруку казав затримати Симеона у в'язниці на знак, що вони вернуть і так довго, докіль вони назад не повернуть. Віримо, що сі брати ідучи додів роздумували, як важко буде оповідати своєму отцеві просе, як остро промовляв до них сей пан; їм було гяще, ніж зібравши всі мішки на купу. Та Йосиф чинив

після пляну. Він знав, що нарешті се все гийде їм і цілій родині на пожиток і добро.

Так подібно і наш Господь Ісус чинить. Він також не зараз взяв до себе своїх братів, але вислав їх у світ між всі народи, щоби прикликали з поміж Поган наймолодшого брата „Бенямина,” особлившу клясу. На се вказує нам дуже красно ап. Павло до Римлян (11:25), де говорить, що „осліпленне вчасті Ізраїлеви стає, доки сповненне Поган увійде. Тут маємо розуміти особлившу клясу, „які красні на горах ноги благовісника, що мир звіщає,” — кляса ніг тіла Христа, що при кінці віка жие і має особлившу ласку.

“Як Симеон стався за порукою у вязниці, так подібно св. Письмо учить, що вибрана кляса мусить позіставати у вязниці — у гробі. „І дано кождому одіж білу і сказано, щоб упокоїлись ще малий час, доки не доповняться числа слуг, товариші їх, що мають бути так само убиті, як тамті. (Одкр. 6:11) Йоан бачив їх „під жертівнею (олтаром, престолом), се є, під землею, на котрій вони є приношувані в жертву . . . живу і угодну Господеви. (1^о Римлян 12:1) Йоан бачив їх образowo неначе у вязниці смерті, де мусіли єще чекати. — На кого? — На клясу Бенямина, на членів ніг тіла Христового. А коли ся кляса буде доповнена, тоді, як учить ап. Павло всі будуть злучені раз із все з Господом. — до Солунян 4:14

“І сталося, як поїли хліб, що привезли з Єгиптя у друге висилає Яков своїх синів, але вже й висилає Бенямина, за котрого заручив один зі синів Якових Юда. Читаючи сі уступи, коли то Йосиф стрічається вдруге з братами як також, коли видить свого брата Бенямина найбільше вражаючим є сі уступи для кождого. Спосіб у який поступає Йосиф з усіма братами, як також і з Беняминоm повинен навчити і нас много у нашім життю. Ми повинні навчитися пізнавати чого від нас наш Господь і Пан жадає — а пізнавши чинити, — як зрозуміли. З другим приходом своїх братів Йосиф велів наготовити обід як також велів принести води, пообливати всіх нарешті і сам зявився . . . „І споглянув Йосиф очима своїми побачив Бенямина, брата свого єдиноматернього і спитав (братів): Чи се ваш найменший, що про його казали мені? і каже Бог нехай милує тебе, дитино! Замішався і зупинився Йосиф; поривало бо душу його до братів його і шукав де сплакнути; і увійшовши у ложницю заплакав там. І вмивши лице, вийшов, перемигся і каже: Подавайте хліб, сіль!

Тут дорогі браття видимо, яку любов має і наш Спаситель до всіх нас, котрі тільки хочемо прийняти Його до серць наших. Подібно Йосифу наш Спаситель поступає так, як в пляні є за-

значено Його серце рветься до всіх своїх братів, як сам се зазначив: „І за них, я посвячую себе, щоб і вони були освячені правдою. Не про сих же тільки молю, а також і про тих, що за для слова їх увірують у мене . . . Отче, котрих дав єси мені, хочу, щоб де я і вони були з мною, щоб виділи славу мою, що дав єси мені.” (Йоан 17:19,22.) Подібно Йосифови і наш Спаситель печалиться нами. І він говорить до нас через товмача, через слово Боже і через святого духа: Ідіте-ж голосіть, щоб наблизилось Царство Боже.

“І повелів Йосиф старшому над Господою: Поспівной людям торби пашнею, скільки вилнесуть і повкладай кождому гроші в усте торби його зверху. А чашу мою сріб: у вложи в торбу меньшому і гроші його за пашню його.” (1. Мой.44:1,2) Опісля відпустивши братів, Йосиф прикликав домозверхника і велів доганяти людей, мовляв: наздожени їх і скажи: Так се ви платите злом за добро. Таж се кубок, що паніє з його, він же і ворожбу ворожить по йому . . . Зло вдіяли ви таке заподіявши: Брати-ж виправдуючись сказали: „У кого з рабів воно знайдеться тому смерть, а ми будемо рабами панові твоєму.” Домозверхник же каже: Нехай же і се, як мовляти, так буде. Тільки у кого воно знайдеться, нехай буде раб мій.” І метнулись і скинув кожен торбу свою. І шукав від старшого почавши до наймолодшого і знайшов чашу у торбі Беняминової.” — (1. Мой. 44:5,12)

“Читаючи сі стихи, кождому немов дух завмирає. Так дорогі браття се проба нашої любови вже не тільки до Бога але і до братів. Наш Спаситель сказав „Се заповідь моя, щоб любили один одного, як і я полюбив вас. Більшої сієї любови ніхто не має, як щоб хто душу свою положив за другів своїх. Ви други, (брати) мої, коли робите се, що я заповідав вам.” (Йоан 15:12:14) Так, як Юда, що заручив отцеві своєму Якові, що коли би, що сталося Йосифові, то нехай він буде проклят; — тепер вставляється за Беняминоm і всі браття стають, щоби статись рабами; щоби тільки Бенямин був вільний, так подібно і нам всім дорогі браття треба доказати на чім ми будемо. „Всім бо нам треба явитись перед судищем Христовим, щоб прийняв кожен по тому, що заробив тілом, чи то добре, чи зле. (2. Кор. 5:10) Тепер саме всі члени тіла Христового, а головно останки є на сім суді, щоби доказати свою любов до Бога і заповідей і до братів.

Срібна чаша, котру Йосиф розказав, щоби вложити — красно може представляти нам правду, коштовні річи Божественного пляну.

“Коли домозверхник знайшов чашу у мішку Бенямина і по слову братів мав статись рабом-

невільником; всі братизвернули з дороги до міста, щоби ставитись перед царським урядником, щоби заміняв кару і звільнив Бенямина замість його, щоби прийняв їх за рабів. Читаємо далше, як Юда в імені всіх братів щераз подає цілу історію їх роду де зі сокрушеним серцем висказує правди, як також готовість і згинути за брата свого. Тут бачимо в прообразі показаний рід проби, яку будуть переносити правдиві послідувачелі задля своїх братів, що радше самі потерплять щоби тільки придбати для імени Христа людей в його імя. Красний образ сього терпіння ми бачимо, коли Мойсей провідник дому слуг, молив Бога, щоби радше витер його з книги життя, ніж би мав вигубити нарід. Подібно читаємо і слова ап. Павла, котрий подібно просив, щоби лучше він не жив, щоб тільки браття його були прийняті в імя Ісуса. На многих місцях святого Письма ми видимо велику любов братів до братів, що конечним є без котрої, як ап. Йоан каже, ніхто не може оглядати Бога.

Йосиф відкриває себе братам

²¹І не здолів більше перемогати себе перед усіма, що стояли навкруги і закричав: Геть усі від мене. І не зісталось нікого при Йосифові, як признавався братню своєму. І заплакав у голос. . . І каже Йосиф братню своєму: Приступіть до мене . . . Я . . . Йосиф, брат ваш, що ви продали мене в Єгипет. Тепер же не сумуйте і не вдавайтесь в тугу, більше а мерщій йдіть до етця мого і промовте: От що говорить син твій Йосиф: Бог зробив мене паном усього Єгипту; і послав мене Бог перед вами переховати вам останок на землі і ратувати ваші душі великим поратунком. Йдиж до мене і не гайся. — 1 Мой. 45:1-9

²²Подібно і наш Спаситель Ісус, коли Він прийшовши, щоб нагородити всіх своїх вірних слуг і братів, задля котрих на землю післав Його Отець, задля котрих і розпяли Його. „І сталося, як вернув він, прийнявши царство, сказав прикликати собі слуг тих, тих, що дав ім срібло, щоб знати, хто що зорудував, (як хто працював) . . . І сказав першому: Гаразд добрий слуго! Позаяк у найменшому був еси вірний, то май власть над десятима містами (городами) (Лука 19:15-19) „По довгому часі приходять пан слуг тих і бере перелік із них . . . І сказав до нього пан його: Гаразд, слуго добрий і вірний: у малому був еси вірний над многими поставлю тебе. Увійди в радости пана твого.” (Мат. 25:19,21) . . . „Тепер же не сумуйте і не вдавайтесь в тугу, що продали мене сюди, про те бо щоб були живі, послав мене Бог перед вами. (1. Мой. 45:5) Хто-ж з його слуг був невірний

або за лінивий і не сповняв свого обовязку такий від прийшовшого Господа отримає кару. (Лука 12:45-48; 13:24-28; 19:22-24. Мат. 24:48-51.

²³Як Йосиф не явив себе своїм братам, аж у назначенім на се часі, коли добре випробував братів, що вони жалують за всі провини, як також, коли прийшов на се означений час; подібно і наш Спаситель сказав: „Про день же той і годину (коли Він явиться) ніхто не знає, ні ангели, що на небі, ні Син, тільки Отець. Гледіть пильнуйте і моліться; бо не знаєте, коли пора (коли поверну). Буду подібний чоловікові, що відїзжає, котрий зіставив дім свій і дав слугам своїм власть і кождому діло його, а вóротареви звелів, щоб пильнував. Ото-ж пильнуйте: бо не знаєте, коли пан дому прийде, увечорі, чи о півночі, чи в півні, чи в ранці, щоб **прийшовши несподівано**, не знайшов вас сплячих. А що я вам кажу усім кажу: Пильнуйте.” (Марко 13:32-37; Мат. 24:36; 25:13) Щоби ученики і всі послідувачелі не упали на дусі і не зражувались ніякими терпіннями Ісус перед своєю смертю установив памятку своєї смерти, котра мала ставати їм немов живою перед очима їх і безнастанно пригадувати їм на Його велику любов до них, і в сей спосіб заохочувати їх зносити всякі труди. „Скільки раз їсте сей хліб, і чашу сю пете, смерть Господню оповідаєте, доки Він прийде.” — 1 до Кор. 11:26.

Сі напіннення і слова перестороги були й є для всіх вірних послідувачелів Ісуса великою наукою. Тому всі перші християни були вірні у службі для Господа і нетерпеливо вижидали, коли прийде заплата за їх службу. Як довго члени Церкви терплять наругу від світа і від сатани і як довго проповідують царство Боже, так довго житте їх виставленне на тяжкі проби і досвідчення, а головню, на провірення їх доброті до всіх, а головню до „доморядників по вірі.” Тому нехай кождий з посвячених дітей Богу доложить всіх старань, щоби в сій пробі, під яку обовязково кождий піданий буде, щоби оказати себе послушним і льюльним заповідям нашого Господа Ісуса Христа, а нагорода буде певна.

²⁴Народини Бенямина вказують на народини сеї класи. Мати його Рахеля умерла серед мук (1. Мойсея 35:18) Читаємо о ній, що вона взяла зі собою боги своїх отців і сиділа на них. Вона може дуже красно представляти т.зв. християнство, котре неначе Рахиль уродивши Бенямина умерла, — так подібно, коли народиться класа Бенямина, останні члени тіла Христового: т.зв. християнство умре серед великих мук, як про се свідкував Йоан в Одкритті (17:5,18; 18:1,2). Подібно, як Рахиль (1 Мой.31:44), так і т. зв. християнство сидить на своїх божках, котрі

однак в часі великого горя покине. Тільки правдиві Християне (Бенямин) дають життя сьому християнству, але, як скоро їх не стане там, як скоро тільки забере їх Господь до себе тоді саме т. зв. християнство умре. Будуче горе викаже, що більшість т. зв. християн не є дійсно Християнами.

Яков приходить до сина Йосифа

³⁶Та Йосиф мав ще старенького отця, котрого любив, а котрий вже довгі роки оплакував за Йосифом. Він певно памятав, що отець в особливий спосіб любив його і не чудуємось коли Йосиф давши пізнати себе братам зараз закликав: „Чи жие еще мій старенький отець.” Йосиф не забув свого отця. Він знав, що отець оплакував його неначе мертвого.

Яков представляв тут ізраїльський нарід, котрого Бог полюбив задля отців їх. (до Римл. 11:25). Яков стався типом уособлення Ізраїльського народу. В кождім майже місці св. Письма, де приходить імя Яков, всегда майже відноситься до тілесного Ізраїля, котрий до певного тільки часу має бути засліплений.

³⁷Як тільки Йосиф обявив себе братам, сейчас післав Він їх додому щоби спровадили до Нього і його отця. На доказ, щоби отець схотів повірити, Йосиф післав по отця царські вози. „І прийшли сини до отця і сказали йому, що Йосиф жие і царствує в Єгипті.” На вістку о Йосифі, серце Якова зомліло. Давний біль, що вже трохи призабувся відновився наново. Отець зомлів, бо недовіряв їм! — 1.Мой. 45:26.

³⁸Тут маємо вірний образ і стан серця ізраїльського народу, бо і вони „не вірили” братам Ісуса, що Ісус не умер, а жие, що Бог Його вивищив високо і учинив його найвищим по собі у цілім „Єгипті.” І так довго не вірив Ізраїль, аж доки не приїхали царські вози, що їх Йосиф післав. Коли Яков-Ізраїль побачив царські вози, „ожив дух Яковів” — тоді він повірив і сказав: „Буде з мене! Йосиф, мій син еще жив.” — 1. Мой. 45:27-28.

³⁹Так подібно станеться з Ізраїльським народом! „Приїдуть вози” — Приїдуть ще такі події в світі, що вони повірять у Христа. Бог Отець приобіцяв, що Він поверне їх до обіцяної землі образом чого був край Гозен — найліпша земля в Єгипті, як також, що у своїм властивім і Богом назначенім часі приїдуть до пізнання не тільки Ізраїльтяне, але і всі, котрі уви-

рують з жертву викупу Ісуса і за стосуються до прав і розпоряджень Спасителя світа.

⁴⁰Ми вже тепер жиємо в часах як сі події голосно промовляють до камінного серця людей і доказують всім людям, що той котрого рзпали не тільки, що живий, але Він сидить до правиці свого Огця в небі. Він сей Мессія і Спаситель. Окаже також багато дивних річей ізраїльському народови задля їх отців Авраама, Ісаака і Якова.

⁴¹Тут бачимо любов Ісуса не тільки до членів свого тіла, але і до всіх. Вона неначе той діямент відбиває любов свого Отця. Як сказав колись Йосиф до братів, так скаже, колись і Ісус до Ізраїльтян: Ви хотіли мені зле учинити та Бог обернув на добре! Яка чудова буде се вість. Справді будуть вони плакати і голосити, як плачуть за одинаком сином і тоді „їх дух ожие.” Вони тоді з вірою поглянуть на того, котрого прокололи, кожде покоління з особна! Тоді також і скаже їм Ісус, як сказав і Йосиф (45:8), що Він є тим хлібом життя їх і всіх людей цілого світа.. на кінці бачимо Ізраїль і його сини стали мешкати в Гозен — так само дім Ізраїлів одержить давно предсказане місце, — Палестину, що на наших очах виповнюється і будуть жити під особливим Божим благословенням. — Михей 4.

⁴²Не один спитав би, але, шож спільного з сим уступом має назва: „Я знаю — Відкупитель мій живе.” — Йов 19:25.

Історія о Йові знова представляє нам історію людського роду, котрий в своїм часі прийде до пізнання правди, що тільки є один Бог і один Посередник між Богом і людьми Ісус Христос, що дав себе на викуп за всіх. (1 до Тимотея 2:5, 6) І той час вже йде, де всі котрі схотять жити мусять перше знати про Відкупителя свого, що обєріг їх подібно, як і Йосиф від смерти. Тому апостол Петро під впливом святого духа ось що написав на нашу науку: „На конєць же будьте усі одної думки, милосердючі, братолюбиві, сердечні, привітливі; не віддаючи зло за зло, або докір за докір, а насупроти благословляйте, знаючи, що на те ви покликани, щоб благословенне наслідили. . . Бо очі Господні на праведних і уші його на молення їх, лице-ж Господне проти тих, що зле роблять. . . Господа святить у серцях ваших. . . і бувайте завсїгда готові дати одвіт всякому, що домагається від вас слова про вашу надію з лагідністю і з страхом. (1 Петра 3:8-15) Скажіть сусїдови і знакомому вашому: „Я знаю—Відкупитель мій живе.”

ВЕЧІР МОЛИТВИ І СЛОВА ДО РОЗВАЖУВАННЯ

Манна на 18 мая 1927.

„Входимо бо у відпочинок мн. котрі увірували.“ — до Жид. 4:3.

Нам відпочинок у Господі є о стільки повний, о стільки вірне Йому. Ато вірять Йому зовсім, такий має повний відпочинок. Ідеальним станом для духового Християнина є досягти совершенний відпочинок, совершенне заховування сабату в його теперішній стані і ждати, праюючи на другий і більш совершенний відпочинок — дійсний відпочинок в совершенній стані — відпочинок, котрий повстає для людей Божих. „Стараймося увійти в той відпочинок, щоб хто не вияв тим-же робом (що і звичайні Жиди) у невірство.“ — до Жидів 4:9-11.

Манна на 25 мая 1927

„Не давайся подумати злу.“ — до Римлян 12:21

Ми ніколи не повинні говорити злих слів, ані не повинні обходитися зде з другими. Ато би се чинив, сей на сь хвалить державу, руку зверном, бо сим немов признає, що спосіб поведіння гатини є лучший, як нашого Вождя, до котрого належимо. Ато виділяються гнівом за гнів, або злим словом за але слово, обмовою за обмовою, переслідуванням за переслідуванням, ударом за удар або тим подібним се оначало би, що він старається поконтати зле злом. Такий спосіб виглядає зовсім природний для упавшої природи, але сього маємо, як раз вистергатись, щоб ми могли лучше шкрити і виробити в собі нову натуру. Ато дав ся звеста і уживає спосіб диявола, такого поконав дихий.

Манна на 1 череня 1927

„Хто має заповіді мої і хоронить їх, той любить мене; а хто любить мене, буде люблений від Отця Мога, і я люблю му Його і обьявлюсь йому.“ — Іоана 14:21

О, коби ся сердечна любов і лучність з Ісусом ставала з кожним днем що раз більша і більша і коби ми могли шера більше

наповнитися Його духом, так, щоб світ міг бачити по нас, що ми з Ісусом. Тому, кождий з нас повинен все молитись і повтаряти сі слова: О дооргий Ісусе! Учини се, що я міг Тебе ще раз більше пізнати, пригадуючи собі твої діла, які Ти, будучи тут на землі, робив. Допоможи, щоб вони все стояли перед моїми очима і були для мене особливою в моім житті.

Манна на 8 череня 1927

„Хто наверне грішника від блудної дороги його, той спасе душу від смерті і помре множество гріхів.“ — Яков 5:20.

Коли бачимо, що хтось ходить невластивими дорогами, що ходить дорогою грішників, то ми не маємо йти тими самими дорогами, думаючи, що в такий спосіб можемо помочи йому але радше маємо показати йому властиву дорогу, йдучи самі нею і кличучи його, щоб і він нею йшов. Если бачимо, що хтось заетався у науках і доктринах людських, про які знаємо, що вони з засади блудні, ми не повинні зтратити час і робирати сі науки, щоби йому помочи в них; але повинні скаати йому впрост, що студіювання таких доктрин, котрі не годяться ршучо за наукою св. Письма, се марнованне посвяченого часу, а кромі сього займатися тим, що знаємо напевно, що се блуд, є небезпечно, поляк всяке наслування сумління і асад є річ небезпечна.

Манна на 15 череня 1927

„І дам вам віковічний авіт незамітної милости, яку я обьяв Давидові.“ — Ісаія 55:3.

Ато гододний і жадний праведности, чия душа тужить за Богом як олень за водою, і хто, звайшовши Його, посвятився зовсім йому і одержав помаанне святим духом, котрий посвідчає їх думки, що вони діти Божі, і хто, як помааний син може знайти в собі сліди правдивих і дійсних смін, як: вірність, ревність, енергія, відвагу, мудрість і осторожність і т. п. такі творять сью клясу людей, в якими Бог учинив вічний завіт і до котрих належить „незамітна милість Давидова.“

Інтересні Пісма

Дорогі Браття! Благодать вам від Бога, через Ісуса Христа! Повідомаємо вас, що по Божій милости ми отримали від вас книжочки, які стали вельми корисні для мірян і для мене самого, бо в все, чи врано, чи у вечір, чи в неділю маю над чим застановитися. Сі книжки, я лустив в рух поміж людей, а вони їх читають. Однак, коли зовідався піи, що я маю книжки, та не тільки сам читаю, а ще й людей захотив до читання тоді страшно наказуван людям, щоби сі книжки попалили, а родичі, щоби тримали сміх дітей, щоби не стрічалися зі мною.

Коли повернете до дому — так говорив з казальничі — зараз поплятї книжки і винищїть їх до одної бо вони навчають, що нема хуші, а тільки кара, нема пекла, нема вічних мук, чистилища. Христос не в Богом, нема „троїці“ вони не сповідаються, води не святять, наски не печуть і т. в. Знаєте, о коли люде повернули до дому, то деякі нерозумні попалили а опрочі оставили і не більше зачали читати. Є нація, що в своїм часі правда знайде більше місця між людьми. А до сього часу, нам треба доложити всіх старань щоб позати веселу вістку о надходячим царстві.

Прощу братів не забувайте за час, а ми нем памятати про вас. Ваш брат у Христі. . . С. Ю.

Дискусія між священником а учеником Ісуса Христа.

Макарева — Жула Бернца — Чехословацчина.

Дорогі: У нашім семі, священник закликав мене до себе, куди і шійшов я та питаю: Чи превалебний пан мене потребували?

Священник: Пой дем (пійдемо) у канцелярію, та буземо говорити. . . А зайшовши туди він до мене каже: Чую, что ти якусь другу віру гадаш, кажеш, що не треба папи, владыки, попів а також і до церкви не кажеш ходити?

Я відповідаю: Одна віра єсть, одно крещеніє, і один Отець, як поучає нас ап. Павло до Ефесян (4:5-6) де каже: Один Господь, одна віра, одне крещеніє, один Бог і отець всіх, котрий над всіми и через всіх і у всіх нас. І так тільки є одна віра і один Отець, не на небесах і пераосвященник у нас один і учитель і намісник звид. Христос і Цар, як шра се сам свідчить. Мат. 23:8-10.

Священник: Кому передав Христос авангаліє, чи не Петру, а петро владыкаж, а владыки нам, і через се недоваляється більше нікому читати авангаліє, а навіть брати до рук, як тільки священникам?

Відповідь: Чи Христос передав вам волам писання, нехай послужить нам, як свідочтво слова Павла: Всяке писання боговдохновенне і корисне до науки, до докору, до направи, до наказу по правді, щоб звершенний був чоловік до всякого доброго діла готовий.“ — 2 до Тимот. 3:16-17.

Священник: Та вилиш, ми то фурт учимо і проповідуємо по церквах.

В. — На доказ я позволю прочитати собі слова Ісуса записані у Іоана 5:39: Преслідїть писання, бо ви думаете в них життє вічне мати, й ті свідкують про мене — та питаюся до кого відноситься сі слова, щоби свідкували, чи тільки вам, чи всім?

Священник: Ай бо, чи-ж ти не видиш, що многі читають се і многі повстади, як баптисти, суботники, і т. п. тому і наш пана ршили, щоби дем ми читали і вас научали.

В. — В тім то і ціла біда, що як би ви були зчили нас науку Христа і наказували читати св. Письмо, не було би того, що нині є, але ви не тільки, ще самі не читаете, та ще й на сього чоловіка що читає напдаєте.

Священник: Але ми проповідуємо науку Христа.

В. — Ні, — відповідаю — бо ви заповідь Божу оставили і держитесь і навчаєте переданнє людське.

Священник, а котрі-ж заповіді людські ми проповідуємо?

В. — Чи-ж мало їх є? Ними вже заповнений повний міх, а іменно „безсмертна душа“, „лекло“, „чистилище“, „троїця“ усі свята і празники, та всякого рода крести і фігури. Чи не діло се все діло рук людських, чи так заповідав Господь Бог. А тепер образи, іконостиси, літургія, служби божі, парастаси, свята вода, сорочковз (40 служб) і т. инше чи я се заповідь?

Священник: (Змішаний, а губи трясуться відповідає:) Та ми, та ми жертву хвали Богу приносим?

В. — Чи такі жертви маються нині приносити?

Священник: До Христа принощувано кровні, а по Христі безкровні.

В. Нині та безкровна жертва для вас, се гроші та усяка мерзість, але чи такі жертви поручає св. Письмо, ану перечитайте, що пише Павло до Жидів (13:15-16.): „Тим-же отце через Нього приносмо жертву хваленія без пеесанку Богу, се єсть „вош уст, що визнають імя Його. Благодотворенняж і нехлїдчївности не забувайте, бо такимиж жертвами вельми догождують Богу.“